

ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΕΤΟΣ Β'.

ΙΟΥΝΙΟΣ 1876.

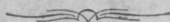
ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΔ'.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΜΥΘΟΠΛΑΣΤΙΑΙ

ΟΙ

ΑΡΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(Συνέχεια, ὅρα φυλ. προηγ.)

Ἔστω ἐκεῖ ἀκινήτων καὶ ἀποθανυμένων τὸ ὥραϊον τῆς νυκτός, σπανίας διὰ χειμῶνα, φέρων τὸ βλέμμα εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀπὸ αὐτοῦ εἰς τὸν διάσπερον οὐρανόν. Ὁ ποταμὸς ἔρρεε μεγαλσπρεπῆς καὶ ἡρεμὸς, μόνον δὲ κἀτῶθεν τῆς γεφύρας θορυβῶν, οἱ ἀστέρες ἐμάρμαιρον ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀντανκκλῶμενοι εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ

αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης ἔπαιζον λουόμεναι, ὡς νύμφη ἐν τοῖς νάμασιν αὐτοῦ. Ἀπέναντι τοῦ νέου, ἐπὶ τῆς γεφύρας, πλῆθος ἀνθρώπων ἀνήρχετο καὶ κατήρχετο, ἤκούοντο οἱ κώδωνες τῶν διαβαινόντων ἵππων καὶ ἡμιόνων, μακρὰν δὲ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ὡς ἐν ἀπόπτῳ, διέκρινε τὰς φιλύδρους ἰτέας, τὰς φρομένας κατὰ μυριάδας παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἐβρου καμπτούσας τοὺς κλώνας, ὥσπερ θελούσας νὰ προσενέγκωσιν ἀσπασμὸν εἰς τὸ ζωογονοῦν καὶ παρέχον αὐταῖς τὸ ζῆν ὕδωρ. Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ ἤκουε τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἐμιλιῶν τοῦ ἐξερχομένου τοῦ διοικητηρίου πλῆθους βόμβον. Ἐνταῦθα μόνον τὸ ἀνήσυχόν πως μέτωπον τοῦ νεανίου ἐφαιδρύν-

θη ἡ τοῦλάχιστον ἐφάνη ἀποβάλλον
τὴν σκιάν τῆς μελαγχολίας, ὅρ' ἥς ἐ-
καλύπτετο μέχρι τοῦδε. Ἀπὸ τοῦ ρευ-
μασμοῦ εἰς ὃν ἦτο βεδυθισμένος ἀπέσπα-
σαν αὐτὸν χειροκροτήματα καὶ ἐπιδο-
κιμασίαι, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ φωναὶ καὶ
θόρυβοι ἀνθρώπων πολλῶν ὁμοῦ. Εἰς
τούτου ἐνόησεν ὅτι τὸ θέατρον ἐτελει-
ωτε. Πάραυτα κατέλιπε τὴν θέσιν του,
διευθυνόμενος ἐκ νέου πρὸς τὸ δικη-
κτῆριον. Ἐφάνετο δὲ ὅτι ἐβάδιζεν εἰ-
κῇ καὶ ὡς, ἔτυχεν, ἀλλ' ἐὰν παρετή-
ρει τις αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, θὰ ἑ-
όλπετο μεθ' ὁποίας ταχύτητος τὸ βλέμ-
μα του ἐπιπτεν ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἕτερον
ἐκ τῶν ἐξεργουμένων τοῦ καφφενείου.

Περισπάτει οὕτως ὅτε,

— Ἄ! εὖγε! εὖγε! Πέτρε, ἤκουσε
φωνὴν τινα λέγουσαν αὐτῷ, τοιουτοτρό-
πως λησμενεῖς τοὺς φίλους σου;

Ὁ ἀποταθείς πρὸς αὐτὸν ἦτο νεανί-
ας τις ὅστις ἐξ ὅλου τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐ-
φάνετο ἀνήκων εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ
Προφήτου.

— Ἐγὼ, Ἀχμέτ;... ἐψέλλισεν ὁ
φίλος ἡμῶν μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων
νὰ εὕρῃ δικαιολόγησιν τινα πειστικὴν.

— Σὺ, βέβαια, ὑπερήφανε! ἤλθα δύο
τρεῖς φορὰς εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἀλλὰ
μόνον τὴν γραῖαν ὑπερέτριάν σου εὗρον.
Ποῦ ἦσο;

— Ἐλεπον, φίλτατε Ἀχμέτ, ἔλει-
πον! εἶχον ὑπάγῃ εἰς τὸ μοναστήριον
τῆς ἀρίας Παρασκευῆς χάριν διασκεδά-
σεως καὶ ζωγραφίσεως τοποθεσιῶν τι-
νων. Ἠξέυρεις τὴν μανίαν μου.

— Πῶς ὄχι; ἀλλὰ ταξίδιον τὸν
χειμῶνα;

— Αἶ! ταξίδιον, δύο ὥρῶν ἀπό-
στασις!

— Ἀλλὰ ν' ἀναχωρήσης οὕτω, νὰ
δραπετεύσης, χωρὶς νὰ μᾶς τὸ κάμης
γνωστὸν! Ἡμεῖς εἰς τὴν οἰκίαν εἰμεθα
ἀνήσυχτοι.

Ὁ νέος ἀκούων ταῦτα ἠρυθρίασε καὶ
ῥηθάνθη τὴν καρδίαν του ἐπισπεύσασαν
τοὺς παλμοὺς αὐτῆς· ἀλλ' οὔτε τὸ

ἐρύθημα οὔτε ἡ προφανὴς συγ-
νησις αὐτοῦ παρετηρήθησαν ἐπὶ τοῦ Ἀ-
χμέτ ἔνεκα τοῦ σκότους.

— Ἡ ἀδελφὴ μου χιλιάκις με-
ρότησε περὶ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ
μου, ἥτις καθὼς ἡξέυρεις, δὲν σὲ χί-
λιναι ποῦ.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀδελ-
φὸν μου, ὑπέλαβεν ὁ Πέτρος, καὶ ζητῶ
ἐννοεῖται συγγνώμην διὰ τὴν ἑλλειψίν
αὐτῇ· ἀλλὰ τί νὰ σὲ εἶπω, φίλε μου, νὰ
ἀνεχώρησα λίαν μελαγχολικὸς καὶ χλω-
νὸς ἐγὼ ὁρᾷς νὰ ἴδω ἀνθρώπον.

— Πάντοτε ὁ ἴδιος...

Οὕτω συνομιλοῦντες οἱ δύο
λοιπὸν ἱκανῶς εἶχον ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ
θέσεως ἐνθα συνηντήθησαν.

— Ἄς ταχύνωμεν ὀλίγον τὸ ἔθι-
μα, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Ἀχμέτ, διὰ νὰ
τάς ἀναγκάσωμεν νὰ περιμένουν...

— Ποίως;

— Τὴν οἰκογενεὶάν μου· ὁ πατήρ
μου εἶχεν ὑπόθεσιν τινα εἰς τὸ διοικη-
τήριον ἀπεφασίσασαν δὲ νὰ λάβωμεν καὶ
τάς γυναῖκας ὁμοῦ, τὰς ὁποίας ἀφῆκε
μεν εἰς φιλικὴν τινα οἰκίαν, ὑποσχέ-
μενοι μετὰ τὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως
τάς παραλάβωμεν, καὶ ἐπισκεφθώμεν
ἀγοράν. Ὁ πατήρ μου ἐταλείωσε τὴν
γαστήρ του, τώρα δὲ μόνον ἐμὲ θὰ πε-
ριμένουν, ὅστις ἤρρητα βλέπων τὸν Πα-
τῆρα, καὶ σὲ χωρὶς νὰ τὸ ἡξέυρουν.
Ἄ! πῶς ἐστάθης τοιουτοτρόπως; προ-
σέθηκεν ὁ Ἀχμέτ ἰδὼν τὸν νεανίαν ἐρη-
δύοντα τὸ ἔθιμα. Ἐγείνεις ἄλλος ἄνθρω-
πος! Βεβαίως θὰ τὰ ἔχης χαλάσει καὶ
κάνένα ἀπὸ τοὺς οἰκιακοὺς μου.

— Ὅχι, Ἀχμέτ, ὄχι! ἡ πρὸς σὲ
ἀγάπη μου μένει ἀναλλοίωτος, ἐψιθύρι-
σεν ὁ νεανίας πλήρως συγκινήσεως.

Ἐπέσπευσαν τὸ ἔθιμα καὶ οὕτως ἐφθί-
σαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ ἕμενον αἱ γυ-
ναῖκες. Ὁ Ἀχμέτ παραγγείλας τῷ Πα-
τρί νὰ τὸν περιμένῃ λεπτά τινα εἰσῆλ-
θεν, ἀλλὰ πάραυτα ἐξῆλθεν.

— Ἀνεχώρησαν, εἶπεν ὁ πατήρ μου
ἐπανελθὼν ταχέως ἐδαρύνθη περιμένον

μα· ἐπειδὴ δὲ αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ φροντίσουν διὰ τὰ τοῦ δεῖπνου, πρέπει νὰ ἐκτρέφον ἐνώρις εἰς τὴν οἰκίαν. Δὲν εἶναι ὁμῶς παράξενον νὰ τὰς προφθάσωμεν, διότι μόλις πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθον, καὶ ἄλλως θὰ ἀργοπορήσουν καθ' ὅδον, ἰστάμεναι εἰς διάφορα καταστήματα χάριν περὶ ἐργείας ἢ πρὸς ἀγορὰν πραγμάτων.

— Ὁ Ἀχμέτ δὲν ἐσφάλλε· μόλις ἔκαμαν ὀλίγα βήματα καὶ ἀμέσως διέκριον τοὺς τρεῖς, ἓνα ἄνδρα καὶ δύο γυναῖκας, οὓς ᾔθελον νὰ προφθάσωσι, ἰσταμένους ἐνίοτε καὶ παρατρουώντας πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ἔρχεται ὁ Ἀχμέτ συνοδευόμενος ὑφ' ἑνὸς ἄλλου, εἶπεν ἡ πρεσβυτέρα τῶν δύο Ὀθωμανίδων. μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ἐκεῖνος ὁ Χριστιανὸς ὁ φίλος τοῦ, προσέθηκε μετ' ὀλίγον.

Οὐδ' ὁ ἀκριβέστερος παρατηρητὴς θὰ ἔδύνατο νὰ εἴπῃ μετὰ τίνος τόνου ἐξήκουε τὰς τελευταίας λέξεις, καὶ ἂν αὐτὸς περιεῖχε παράπανον ἢ πικρίαν.

Ἡ νεωτέρα αὐτῶν ἦτις, φαίνεται, εἶχε τὸ βλέμμα ὀξυτερότερον, εἶχε πρὸ πολλοῦ παρατηρήσῃ τοὺς δύο προσερχομένους· ἀλλὰ μᾶλλον ἐγκρητὴς τῆς πρώτης οὐδὲν εἶπεν, ἄλλως δὲ καὶ ἡ κατακλυδοῦσα αὐτὴν σύγχλησις δὲν τῇ ἐπατέρεσσι νὰ ὁμιλήσῃ. Ἡσθάνετο τὰ γόνατά της κυμπώμενα.

Εἰς διάστημα ὀλιγώτερον ἢ ὅταν ἐπαρξάσθην νὰ γράψωμεν τὰ ἀνωτέρω, οἱ δύο νέοι ταχύναντες τὸ βῆμα εἶχον καταφθάσῃ τοὺς πρὸ αὐτῶν περυσμένους.

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Ἀχμέτ μειδιῶν, ἴδετε ποῖον σᾶς φέρω.

— Μπα! ὁ Πέτρος! τί ἔγινες τόσας ἡμέρας, παιδί μου; . . . Καὶ ποῦ τὸν κῆρες Ἀχμέτ;

— Ἡξεύρω κ' ἐγὼ; Ἐξερχόμενος τοῦ ἀκαφραεῖου τὸν ἀπῆντησα ἔμπροσθεν τοῦ δικαιοκρητοῦ.

— Ἐξῆλθον νὰ περιπατήσω ὀλίγον, ἀπέλαθεν ὁ Πέτρος.

— Δὲν ἀμφισβάλλω ὅτι ἐξῆλθες πάλιν διὰ νὰ ἴδῃς τίς οἶδε τί, εἶπεν ὁ γέρον Ὀθωμανὸς μειδιῶν. Σὲ ἡξεύρομεν καὶ ἀπὸ πέτυσι. Ἀφῆρκένος, αἰωνίως ἀφῆρκένος. "Ἦθελα νὰ ἡξεύρω. . . ἄλλ' ἂς τηρήσω αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν δι' ἄλλοτε. Τώρα ἂς κάμωμεν τὸν περίπτωτον μας, καθὼς ᾔθελήσαν αἱ χανούμισσαι, καὶ κατόπιν ὑπάγωμεν νὰ δειπνήσωμεν. Πιστεύω θὰ μᾶς τιμήσῃς, Πέτρε μου· μάλιστα τὴν ἐσπέρην ταύτην ὡς νὰ προεμάντευα, διέταξα νὰ μᾶς ἔχουν φαγητὴ πλουσιοπάροχα, ἀληθὲς δεῖπνον ραμαζανίου. . .

— Αὐταὶ εἶνε περιποιήσεις τοῦ πατέρα, εἶπε μειδιῶν ὁ Ἀχμέτ· ἡξεύρεις πόσον ἀγαπᾷ τὰ καλὰ φαγητά. . .

— Ὁ φίλτατος τοῦ υἱοῦ μου πάντοτε θὰ εἶνε υἱός μου, προσέθηκε μετ' ἀγαθότητος ὁ γέρον Ὀθωμανὸς, καὶ δὲν πιστεύω ν' ἀποποιήθῃ.

— Χᾶς εὐγνωμονῶ, πάτερ, διέκοψεν ὁ νεανίας προσκλινών.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐξηκολούθουν προχωροῦντες. Ἡ ὁδὸς ἦτο πλήρης βορβόρου, ὡς ἐκ τῆς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν πεσούσης χιόνος, ἥτις καίπερ καταπατηθεῖσα εἶχεν ἀφήσῃ ἔχνη δυσάρεστα διὰ τοὺς διαβάτας. Ἐνίοτε ἐδάδιζον ἀποτελοῦντες γραμμὴν κατέχουσιν τὸ πλάτος τοῦ πεζοδρομίου, ἄλλοτε ἤρχοντο εἰς μέρη, δι' ὧν, ὡς ἐκ τοῦ πηλοῦ, εἰς μόνος ἡδύνατο νὰ διέλθῃ, καὶ τότε ἔβαινον ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἄλλοτε δὲ περίστατο ἀνάγκη νὰ τείνωσι τὰς χεῖρας οἱ ἄνδρες, ὅπως βοηθήσωσι τὰς γυναῖκας νὰ πηδήσωσι λακσκον τινὰ πλήρη βορβορώδους ὕδατος ἢ ἄλλης ἀκαθαρσίας. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁ ἡμέτερος νεανίας πάντοτε προσεπάθει ν' ἀποφύγῃ, μὴ θέλων νὰ προσκρούσῃ τόσον ἀποτόμως εἰς τὰ τουρκικὰ ἔθιμα, λαμβάνων χεῖρα ὀθωμανίδος γυναικός.

Εὐκόλον ἦτον νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὰ ἡμικαλυπτόμενα πρόσωπά των ὅτι ἡ παρυσία του ἐκίνει τὸ διάφορον ἀμφοτέρων τῶν γυναικῶν. Τῆς νεωτέρας ἐξ

αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ προέδιδον εὐχάριστόν τινα μακαριότητα καὶ εὐδαιμονίαν, ὅσα-
κις τὸ βλέμμα αὐτῆς συνήντα τὸ τοῦ
νεανίου, καὶ ἂν τὰ χεῖλή της δὲν προ-
εφυλάσσοντο ὑπὸ τοῦ γίαισμα κίου,
θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ἀόρατον σχεδὸν μει-
δίαιμα, διαχέον νέας χάριτας ἐπὶ τῆς
γλυκείας μορφῆς της, ἥς τὴν ἀξίαν δὲν
γνωρίζομεν ἔτι, ἀλλ' ἡ ὁποία, δὲν ἀμ-
φιβάλλομεν, θὰ εἴνε ἀνταξία ἀνθους θάλ-
λοντος ἐν χαρμείῳ, ἐνῷ οἱ μέλα-
νες καὶ ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς συντρόφου
της ἐξέβιδον ἀστραπὰς μίους, ὀργῆς, ἔ-
ρατος, καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω.
Ἴσως κατὰ τὴν πρόοδον τῆς ἱστορίας
ταύτης dunηθῶμεν νὰ ἀνακαλύψωμεν τί-
ποτε, ὅπερ τῶρα καλύπτεται ὑπὸ τὸν
πέπλον τοῦ ἀγνώστου. Ἐκατέρα αὐ-
τῶν προσεπάθει νὰ θαδίζῃ πλησίον τοῦ
νεανίου· τοῦτο δὲ δὲν ἦτο δύσκολον,
διότι προσπαθοῦσαι δῆθεν νὰ εὐρίσκωσι
τὰ μᾶλλον εὐδαιμονία μέρη τῆς ὁδοῦ πολ-
λάκις κατῳρώθωσαν νὰ τὸν πλησιάζωσιν,
ἀλλὰ καὶ πολλάκις διὰ τὴν αὐτὴν αἰ-
τίαν ν' ἀποχωρισθῶσιν. Ἐπὶ τέλους εἰς
στροφὴν τινα τῆς ὁδοῦ ἡ νεωτέρα ἐπέ-
τυχε νὰ μείνῃ ἐπὶ στιγμὴν πλησίον τοῦ
νεανίου.

— Μὰς ἐλησμόνητες! ἐψιθύρισε με-
τὰ τὸν ὀνὸν ἐλαφρὰς ἐπιπληξέως καὶ διὰ
φωνῆς μόλις ἀκουομένης· καὶ ἡ εἰκὼν
σου; ἔμεινεν ἡμιτελής καὶ σὲ περιμένει
νὰ τὴν τελειώσῃς.

— Ἐάν ἤξευρες.... ἐπρόφθασε νὰ
εἶπῃ ὁ νεανίας.

Δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω ἂν ἡ ἐτέ-
ρα ἤκουσε ἢ ὄχι τὰς ἀνταλλαγείας μεταξὺ
τῶν δύο νέων, λέξεις, ἀλλὰ τὸ πρόσω-
πὸν της εἶχε καλυφθῇ ὑπὸ φοβερὰς ὡ-
χρότητος, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχαν ἀ-
πολέσῃ ἅπαν τὸ πῦρ καὶ τὴν ζωηρότη-
τα, ἣν εἶχον πρὸ ὀλίγου. Οἱ δύο ἄνδρες,
πατὴρ καὶ υἱός, ἀπείχον θέματα τινα,
αὕτη δὲ εἴτε ἐκ τῆς ταραχῆς της εἴτε ἐπί-
τηδες ὠλίσθησε καὶ συγγενῶς ἔτεινε τὴν
χεῖρα πρὸς τὸν νεανίαν, ὅστις μὴ δυνάμενος
νὰ πράξῃ ἄλλως ἔδωκε τὴν δεξιάν, ὅπως

κρατήσῃ τὴν πίπτουσαν γυναῖκα, ἐνῷ διὰ
τῆς ἀριστερᾶς ὑπεβάσταζεν αὐτὴν ἐκ τῆς ὀ-
σφύος.

Ἦσθάνθη τὴν θερμὴν χεῖρα τῆς Ὁθω-
μανίδος, ἥς ἡ χροιά καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐ-
πανῆλθον ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς τὴν πρῶ-
την αὐτῶν κατάστασιν, σφίγγουσαν τὴν
ἰδικὴν τοῦ μετὰ δυνάμειος ἀσυνήθους ἐν-
χεῖρα γυναικὸς, ἐνῷ προσπαθοῦσα νὰ κρα-
τηθῇ ὠλίσθαιεν ἐκ νέου. Ἀράγε προσ-
ποιούμενη, ἀράγε διότι ἀληθῶς εἶχεν ἀ-
πολέσῃ τὴν ἰσορροπίαν;...

— Ἐκινδύνευσα νὰ ἐξαπλωθῶ κατὰ
ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ἀναστήματός μου, ἐ-
άν δὲν μέτεινε τὴν χεῖρα ὁ Πέτρος, εἶ-
πε πλησιάζουσα πρὸς τὸν σύζυγόν της,
ὅστις μετὰ τοῦ Ἀχμέτ εἶχε σταματήσει
ἐτοιμος νὰ δράμῃ πρὸς βοήθειαν τῆς
γυναικὸς του. Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν
νεανίαν,

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, προσέθη-
κε βλέπουσα αὐτὸν ἀτενῶς.

— Δὲν σὰς εἶπα ἐγὼ ὅτι δὲν εἶναι
σήμερον καιρὸς διὰ περιπάτους; εἶπεν ὁ Ὀ-
θωμανός. Ἀλλὰ ποῦ νὰ πάρουν ἀπὸ λό-
για γυναικεῖαι κεφαλαί.

Διῆλθον κατὰ μῆκος τὴν μεγάλην ὀ-
δὸν, τὴν ὁποίαν κατέστησε μεγαλειτέ-
ραν ἢ μακρὰ ἡμῶν διήγησις, εἰσῆλθον
εἰς τινα καταστήματα κατ' ἀπαίτησιν
τῶν γυναικῶν—ἡ περιεργία εἶνε τὸ πρῶ-
τον αὐτῶν ἐλάττωμα—ἠγγράσαν παρ' ἄλλων
γλυκίσματα καὶ ἄλλων εἰδῶν ἐ-
δωδία κατασκευαζόμενα ἐπίτηδες διὰ
τὰς ἑορτὰς τῶν νηστειῶν καὶ ἐπὶ τέλους
ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῷ τὸ ἀρολό-
γιον τῆς πόλεως ἐσήμαινε τὴν 6 τῆς νυ-
κτός, ἥτοι τὴν δωδεκάτην τοῦ μεσονυ-
κτίου, περίπου.

(ἀκολουθεῖ.)

Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ